

● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA ● KULTURA

Zborovska dejavnost v naši občini

Pevski zbori iz naše občine so tudi letos pokazali dosežke svojega ljubiteljskega petja. Na reviji, ki je bila 31. maja v KD Španski borci, je nastopilo sedem domačih zborov, med katerimi nastopajo stalno in redno **ME PZ Zalog**, ki ga je zaradi obolevnosti zborovodkinje vodila Asta Jakopič, **ME PZ zveze društev upokojencev** (Mavricij Slatner), **MO PZ Bizovik** (Andrej Korbar) in **ME PZ Vevče** (Asta Jakopič).

Prvič pa so nastopili **Zenski nonet iz Zadobrove** (Andreja Polanec), **ME PZ Dolsko** (Marička Selšek) in **ŽE PZ Kolinska** (Janez Triler).

Vsi zbori so z manjšimi razlikami nastopili dostojno, skrbno pripravljeno tako po intonacijski kot po interpretacijski strani. Najslabša stran zborov je še vedno izbira premalo zahtevnih in tako imenovanih »izpetih« pesmi, kar daje zanesljivo sliko skromnejših pevsko-tehničnih sposobnosti zborov in deloma tudi dirigentov. Kot edini zbor z zelo zahtevnim pevskim programom se je pokazal zbor upokojencev, ki pa žal, zaradi nastopajočih let in s tem zaradi zmanjšanih pevskih možnosti, svojega programa ni mogel izvesti do popolnosti.

Zbor iz Bizovika je nastopil sicer zanesljivo in intonacijsko čisto, manjka pa mu nekaj več možnosti in dinamičnih pestrosti. Zbor iz Vevče je pokazal, da se da z resnim in načrtnim ter požrtvovalnim delom doseči marsikaj, novinec »Kolinska« pa je presenetil s čisto intonacijo, dobro izgovorjavo in že kar lepo zlitostjo.

Kot gosta sta nastopila **ME PZ Metalka** (Mitja Gobec) iz Centra in **ŽE PZ »Rozka Usenik«** (Mira Cimperc) iz Šentvida. Oba zbor sta na solidni poti delovanja in potrjujeta željo po uvrstitvi med naše sposobnejše zборе.

Zbori iz naše občine, ki so vsa leta nastopali, letos pa so izostali, so: Oktet ŽTP, dekleta s Prežganja, zbor iz Novih Jarš in pevski zbor Vide Pregarc. Največja škoda je za slednjega, ki se je že razvijal v kvaliteten zbor, pa tudi Moste kot močan industrijski in v zadnjem času tudi kulturni, trgovski in bogat stanovanski predel Ljubljane bi zaslužile, da bi imele soliden in reprezentativni mešani zbor. Mogoče bi ob krepkejši akciji družbenopolitičnih organizacij in podjetij prišli do uspeha.

Konec sezone je »s piko na i« kronal se enkrat pevski zbor z Vevče, ki je ob svoji »petletnici« priredil samostojni celovečerni koncert, katerega pokroviteljstvo je prevzela Papirnica Vevče, oziroma njen direktor Stane Ermenc.

Zbor je po glasovnih skupinah dosti dobro zaseden in izenačen, čeprav bi mu še k popolnejšemu zvoku koristilo nekaj več moških glasov. Zbor študira solidno in se razvija v dobrega poustvarjalca zborovske glasbe.

Program je obsegal 15 pesmi, med katerimi so bile nekatere že kar zahtevne, a jih je zbor z za-

nesljivo pevsko-tehnično pripravljenostjo in doživetjem podal v veliko zadovoljstvo številnega občinstva.

Ob tej priložnosti je 32 pevcev prejelo bronasta in srebrna Gallusova odličja. Posebno pa velja omeniti vzorno urejeno in bogato opremljeno spominsko in koncertno knjižico, ki bi bila lahko v ponos tudi zborom z visokimi obletnicami.

Menim, da se je po nekajkratnih posvetovanjih z zborovodji na občinski ZKO vendarle nekaj premaknilo in da se zborovski problem obrača na bolje, kar bi bila vsekakor potreba in v skladu z neprestano se razvijajočim in napredujočim življenjem v občini.

Radovan Gobec

Mešani pevski zbor Vevče v polni sestavi med nastopom

**KNJIŽNICA
JOŽETA MAZOVCA**

V knjižnici Jožeta Mazovca v domu občanov na Fužinah razstavlja svoje slike in risbe naša občanka **ANA CAJNKO**.

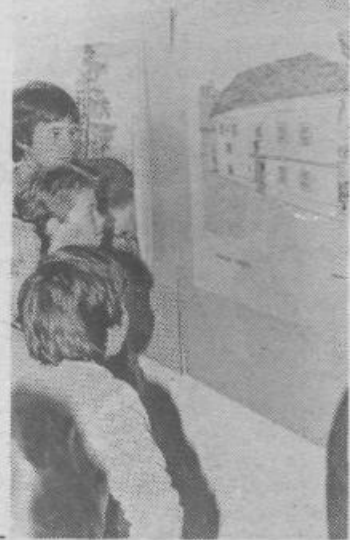
RAZSTAVA bo odprta do 27. julija

Ana Cajnko je po poklicu socialna delavka, vendar jo je natanje nagnjen je vedno usmerjalo tudi k likovni umetnosti. Na akademiji za likovno umetnost je obiskovala risarski tečaj in izpopolnjuje se še naprej. Sama pa pravi o sebi: »Eno življenje se mi zdi za vse, kar bi rada uresničila, premalo, hkrati pa preveč, če v njem ne bi poskusila uresničiti vsaj delček svojih hopenj. Sem človek, ki med drugim tudi rad riše in slika.«

**KULTURNI DAN UČENCEV
OŠ KETTEJA IN MURNA**

Na OŠ Ketteja in Murna so se dogovorili, da bodo kulturni dan pripravili v znamenju Valentina Vodnika. Tako so 12. junija dobesedno napolnili obnovljeno Vodnikovo domačijo v Šiški in v njej pokazali sadove nekajtedenskega dela.

Likovniki so razstavili ilustracije Vodnikovih pesmi, člani gospospodijskega krožka so razstavili jedi, ki so jih pripravili po receptih iz Vodnikovih »Kuharskih bukev«, literati so pripravili literarne ure; recitirali so pesmi in uganke ter prikazali igrice, dr. Joža Mahnič pa jim je pripovedoval o velikem prispevku Valentina Vodnika za slovenski narod (Foto: Franc Rozman)

V SPOMIN

Tonetu Dimniku v slovo

Presenetljivo, tiho in iznenada je iztrgala smrti iz naših vrst izvrstnega borca, aktivnega delavca, spomeničarja in nosilca več odlikovanj **Toneta Dimnika**.

Rodil se je 31. maja 1921 v Dobrunjah v delavski družini. Kot mnoge druge v takratnih razmerah, se je tudi Dimnikova družina s težavo prebijala skozi življenje. Iz Dobrunj so se Dimnikovi preselili v Zg. Kašelj in tam čez čas zgradili skromno hišico. Od takrat jih poznamo kot tiho, skromno in zavežno delavsko družino, ki se je že leta 1941 vključila v aktivno delo in predano sodeloval v boju proti okupatorju in domačim izdajalcem.

Tone se je pred vojno pridno učil in se izučil za trgovskega pomočnika. Kot sin zavezne proletarske družine je nadaljeval borbena tradicijo svojih staršev in sestre Albine. Družil se je in politično vzgajal z naprednimi mladinci iz Zadobrove, Slap in Polja, ki so se že oblikovali v močno organizacijo Skoja in so v letih 1941 in 1942 v večini odšli v partizane.

Tone je bil povezan z mladinci, ki so bili člani delavsko-prosvetnega društva Vzajemnost v Slapah. Tja je hodil tudi na politična predavanja, ki jih je često imel Edvard Kardež. V takih okoliščinah se mu ni bilo težko leta 1941 ob napadu fašističnih sil na Jugoslavijo, ob razkosanju slovenske zemlje in ob nastopu domačih izdajalcev opredeliti za boj proti rabljenemu slovenskemu ljudstvu. V krogu mladincev s tega področja, s člani OF in pod idejnim vodstvom KP je z izredno vnemo sodeloval pri pripravah za oborožen upor. Zbiral

je orožje, ki ga je odvrгла bežeča vojska bivše Jugoslavije, odnašal in zbiral municijo iz gorečega skladišča v Zajčji Dobravi, sodeloval pri trošenju letakov in sodeloval v vaški straži, obenem pa se je pripravljaj za odhod v partizane, kamor je odšel maja leta 1942.

Bil je v II. grupi odredov, slavni prvi brigadi na Slovenskem in sodeloval v njenih bojih. Po roški ofenzivi je odšel v Cankarjevo brigado in zatem prevzel dolžnost pomočnika komandirja reledne postaje pri Litiji. Tončka so imeli borci in njemu podrejeni ali nadrejeni prisrčno radi, ker je svoje naloge izvrševal natančno in dosledno; bil pa je tudi odličen borec v napadih na sovražnikove postojanke.

Po osvoboditvi je Tone prevzel začasno mesto komandirja postaje mlince v Polju, zatem pa se je usposobil za višji trgovski poklic, se zaposlil v podjetju Interevropa in ostal na tej dolžnosti do upokojitve.

Vendar že dolgo ni bil posebno trdnega zdravia. Trdo, naporno dela ga je izčrpal, prebolel je teške srčne udarce in končno omahnil v prerani grob.

Dragi Tone! Naši občani, bivši mladinci, skojevci in borci II. grupe odredov, Cankarjeve brigade in TV postaje Te ohranjajo v spominu kot svetel lik, revolucionarja, borca, predanega sodelavca in tovariša. Počivaj v miru v slovenski zemlji, za katero si se nesebično bojeval in jo cenil do konca svojega življenja. Tvojim bližnjim pa globoko, iskreno sožalje.

Slava Ti. **MARTIN SODEC**

Viktor Parovel — Kovkar

Pred kratkim smo se na sostranskem pokopališču zadnjih poslovili od **Viktora Parovela-Kovkarja** iz Sostrega, tovariša, ki ga bomo skupaj s svojci pogrešali tudi vsi tisti, ki smo ga dobro poznali in cenili po njegovih človeških in soborčevskih kvalitetah.

Rodil se je 7. decembra 1904 v Mačkoljah občina Dolina pri Trstu. Že pred II. svetovno vojno je okusil vso težo fašističnega tiranstva, a že kot mladi fantič se ji je tudi uprl. Vso svojo mladost je posvetil boju za obstoj slovenske narodnostne skupnosti na Tržaškem. Zato ni čudno, da so ga že mladega fašisti zasledovali in ga preganjali. Rešitev je našel v tem, da je leta 1928 zapustil svoje starše, brate in sestro in ilegalno pobegnil v Jugoslavijo, misleč, da bo v matični domovini srečno živel. Pa se je motil. Tudi v stari Jugoslaviji skorajda ni bilo drugače kot v fašistični Italiji, kajti kot nekvalificirani delavec je težko našel delo, kruh, zadovoljstvo. Prijel je za vsako delo, da se je lahko preživel. Po fašistični okupaciji leta 1941 je bil zapisan preganjanju. Zato mu ni bilo težko odločiti se in že leta 1941 se je v bivši občini Dobrunje vključil v delo OF in sodeloval pri ustanavljanju Na-

rodnoosvobodilnih odborov in narodne zaščite ter pri zbiranju pomoči NOB. Vse do začetka leta 1944 je deloval na terenu pod ilegalnim imenom Nace. Pri tem pa ni ostal neopažen. Izvohali so ga urhovski morilci in moral se je umakniti v partizane. Do konca vojne je deloval v stiškem okrožju OF.

Po končani vojni se je ves predal ustanavljanju nove oblasti, delovnim akcijam in političnemu življenju na terenu Sostro. To je opravljal toliko časa, dokler ga starost ni priklenila na dom.

Zadnja leta je še raje hodil med svoje ljudi; zlasti se je rad udeleževal izletov, ki so jih organizirali njegovi tovariši iz vrst društva upokojencev, rad je sodeloval pri planiranju izletov, srečanj idr. — skratka, povsod je bil, kjer je kaj nastajalo v korist razvijanja tovarštva ali tradicij NOB.

Tovariš Viktor je bil za svoje uspešno delovanje na terenu pred vojno, med njo in po njej večkrat odlikovan in prejel je številna priznanja. Tak bo tudi ostal v našem spominu.

Naj mu bo lahka slovenska zemlja, njegovim svojim pa iskreno sožalje.

ALOJZ KASTELIC

● SREČANJE ZAMEJSKIH IN MOŠČANSKIH KULTURNIH SKUPIN

PISMA BRALCEV

LAHKO BI BILO TUDI BOLJE

Letos je bilo v Zajčji Dobravi že drugo srečanje zamejskih in moščanskih kulturnih skupin; srečanje bo verjetno postalo tradicionalno. Pripravljeno in izvedeno je bilo precej boljše kot lanskoletno. Kljub veliki oddaljenosti odra so nastopajoči pritegnili pozornost obiskovalcev, za kar gre zahvala dobremu ozvočenju (lani je bila glavna pomanjkljivost ozvočenje, saj nastopajočih skoraj nihče ni slišal).

Program je bil tako s folklornega kot z umetniškega vidika zanimiv in kvaliteten. Prav zato sem se tudi odločil napisati te vrstice. Zajčja dobrava ni ambient, kjer bi kvaliteten kulturni program prišel do polnega

izraza in veljave. Tako so obiskovalci za marsikaj prikrasjeni. Zvok, ki je prihajal z odra, se je dobesedno porazgubil v krošnjah dreves, natakarji in natakarice so med programom stregli, obiskovalci so se smejali, pogovarjali, pili itd. Vse to spada v nepravilni odnos do nastopajočih, še posebno do zamejcev, saj je njihova — naša slovenska kultura bistvenega pomena v boju za njihov obstanek. Poleg tega so nastopajoči iz Most prišli, odpeli ali odigrali svoje, malo pojedli in popili pa se vrnil domov, ne da bi mnogi (tudi sam sem nastopal in pišem po svojih izkušnjah) sklenili vsaj eno poznanstvo z zamejci. Taka osebna poz-

nanstva so pa ključnega pomena za ohranjanje vezi z matično domovino ter tudi cilj tega srečanja. Nedopustno je, da do tega ne pride. Zato predlagam:

1. Program naj bi izvajali v kulturnem domu Španski borci (saj ga zato tudi imamo). Tako bo kvaliteta prišla bolj do izraza, obiskovalci bodo tisti, ki jih zanima program in ne bo veselica; tako bodo »pravi« obiskovalci bolj prišli na svoj račun. Nastopajočim bo lahko na razpolago prostor s skromno postrežbo za kulisami ali spodaj v garderobi, kjer se lahko med čakanjem na nastop in po nastopu pogovarjajo in spoznavajo. To zopet pišem po svojih iz-

kušnjah, kajti ko si z nekom v istem prostoru, si dobesedno »prisiljen« spregovoriti kako besedo in ne kar ti mimo. Lahko pa je pripravljenih tudi več prireditev na več krajih v občini. Tako bi dosegli še večjo množičnost med nastopajočimi in obiskovalci.

2. Naslednji dan pa naj bo veselica (ali isti večer, če so nastopi popoldan) v Zajčji Dobravi, vendar s kratkim zabavnim programom, ki bi obiskovalce spravil v dobro voljo in na tej veselici bi nastopajoči, ki so se prej spoznali, poznanstva ob veseljem razpoloženi in »dobri kapljici« nadaljevali.

BORIS KONONENKO

● Ana Bobnar in Darinka Pavlič zmagali na likovnem salonu

Ana Bobnar in Darinka Pavlič zdaj prav gotovo že verjameta, da sta na gradnem likovnem natečaju, ki ga je za učence 7. in 8. razredov slovenskih osnovnih šol razpisala Splošna plovba Piran, prejeli prvi nagradi; saj v teh dneh plujeta s prekoceansko ladjo Celje nekje ob grški ali italijanski obali in si

Ana Bobnar (levo), Jože Centa in Darinka Pavlič ter nagrajeno delo »Ribiči« (Foto: DARJA JUVAN)

ogledujeta znamenitosti krajev, mimo katerih potujeta. Dekleti, ki sta letos končali 7.č razred na OŠ Karla Destovnika-Kajuha, sta namreč skupaj s še 13 učenci te šole na pobudo svojega profesorja akademskega slikarja Jožeta Cente poslani na ta natečaj grafiko v linozetni tehniki z naslovom »Ribiči«. Med 1400 prispelih deli je komisija prav njuno skupno stvaritev ocenila kot najboljšo. Za nagrado sta dekleti dobili 15-dnevno križarjenje po Sredozemlju, za drobne izdatke pa so jima v Splošni plovbi Piran primaknili vsaki še 50 dolarjev.

Ana in Darinka sprva sploh nista mogli verjeti, da je to res mogoče. Kar nekajkrat sta prebrali pismo, v katerem so jim sporočili to prijetno novico. Pravita, da sta tudi pogledali, če ima pismo žig, podpis in podobne znake, ki pričajo o tem, da vse skupaj ni izmišljeno. Svetlolasa Ana, doma iz Bizovika, na videz živahnješa od svoje temnolase prijateljice Darinke, ki stanuje v Štepanjskem naselju, nam je zaupala, da sploh nista delali z namenom osvojiti kako nagrado. »To sva počeli bolj kot spomin na sedmi razred. In ker že zmeraj tičiva skupaj, sva se tudi tega lotili obe,« je pojasnila.

»Raznih razpisov prihaja na šolo zelo veliko, zato izberem le nekatere,« je povedal učitelj likovnega pouka Jože Centa. Menil je, da je to priložnost za učence, ki se likovno dobro izražajo. To je bil namreč prvi likovni natečaj, ki ga je razpisala Splošna plovba Piran; doslej so nagrajevali le literarne prispevke. Nagrade so bile zelo vabljive, saj je bilo poleg prvih dveh še deset drugih (dva ali tri dni bivanja v Portorožu).

Zanimivo je, da se ne Ana niti Marija v prostem času ne ukvarjata z risanjem, slikanjem ali kako drugo likovno dejavnostjo, ampak jima je bolj pri srcu glasba. Sprva sta »Ribi-

č« delali pri pouku, kasneje pa tudi ob sobotah. Najprej sta se o tem kaj bi naredili, le pogovarjali, potem sta pripravili več skic (njun profesor Jože Centa pravi, da je bila skica dobra, kar je za grafiko zelo pomembno), nato študijo, ki sta jo prenesli na ploščo. Na šoli imajo tudi dober tiskarski stroj, saj v šestem razredu namenijo grafiki kar tri mesece, kar sicer ni čisto po učnem načrtu.

Ana in Darinka sta upodobili ribiče, ki praznijo mreže in mečejo ribe v čoln. Desni kot grafike napolnjujejo veje oljke, značilnega obmorskega drevesa, praznino na vrhu levega dela pa dva galeba, ki opazujeta dogajanje in čakata, če bo tudi za njiju ostala še kakšna riba. V delu, ki je sicer po motivu čokaj vsakdanje, je dekletoma uspelo ustvariti vtis gibanja, dela, obmorskega vzdušja. Zdi se, da je mogoče zaduhati celo vonj po ribah.

»Ni težko uspeli, če imas dobrega mentorja,« sta se zahvalili Ana in Darinka Jožetu Centi za nasvete in pomoč pri delu, ki sta ga sicer opravili samostojno. Ta njun uspeh je seveda tudi njegov. Ni čudno, da so imeli vsi trije nekoliko vlažne oči, ko so prebrali besede, ki so jim sporočale to presenetljivo in razveseljivo novico.

DARJA JUVAN